Ta de neitins fan ús heit,

Wietze Atze Dijkstra (1909-1991),

fjildman yn ieren en sinen

Ter nagedachtenis aan mijn vader,

Wietze Atze Dijkstra (1909-1991),

natuurman in hart en nieren

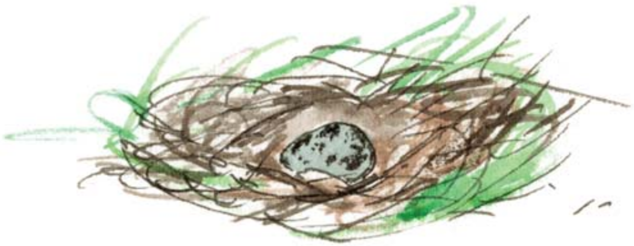

Sipke vindt een kievitsei

Sipke fynt in ljipaai

Tekst: Lida Dijkstra
Illustraties: Harmen van Straaten

afûk
Rubinstein

EEN LUXE GOUDEN BOEKJE

'Wol pake my aaisykjen leare?'
ropt Sipke neist it bêd.
'En mei ik dan de kiker mei
en pake syn âlde pet?'

'Ik wil kievitseieren zoeken,'
roept Sipke naast het bed.
'Mag ik uw verrekijker, opa,
en ook uw oude pet?'

Pake stommelet sleau oerein.
Hy pakt syn jagersjas.
'De ljippen wachtsje net,' driuwt Sipke.
'Ik haw broadsjes yn 'e tas.'

Opa staat wat slaperig op.
Hij pakt zijn jagersjas.
'Kieviten wachten niet,' zegt Sipke.
'Ik heb broodjes in mijn tas.'

It earste loopke meitsje sy
troch lân mei swiere klaai.
'Dy ljip giet oer de wjuk,' seit pake.
'Dy hat noch net in aai.'

Hun eerste rondje lopen ze
door land met zware klei.
'Die kievit buitelt druk,' zegt opa.
'Die heeft dus nog geen ei.'

Om't Sipke noch net ljeppe kin,
smyt pake him oer de sleat.
Oei, Sipke rôlet fan de kant,
't komt op 'e kop ferkeard.

Slootjespringen met de pols
heeft Sipke niet geleerd.
Dus opa gooit hem, met een boog,
maar dat gaat nét verkeerd.

'Ik drûgje wol wer op,' seit Sipke
yn syn wiete broek.
Mar pake seit: 'Blikstiender, jong,
Dy hij slacht op in roek!'

'Het droogt wel weer,' zegt Sipke druipend in zijn natte broek.
Maar opa zegt: 'Kijk nou, die kievit achtervolgt een roek!'

Sy rinne sykjend hinne en wer
op it lân fan buorman Hûn.
En krekt as pake opjaan wol,
ropt Sipke: 'Ik haw ien fûn!'

Ze lopen zoekend heen en weer
in buurman Hond zijn wei.
En net als opa de moed opgeeft,
roept Sipke: ‘Ik heb een ei!’